

Петя Дикова

ИНТЕРВЮ С ПИЕСА
„Секс, наркотици и рокендрол“

София, 2020

В книгата са използвани материали от:
ексклузивни интервюта, анкети след спектакъла,
документалните филми „20 години „Секс, наркотици и
рокендрол“ и „25 години „Секс, наркотици и рокендрол“
от поредицата „bTV Репортерите“, статии и материали от
[youtube.com](https://www.youtube.com)

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде
размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното
съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

- © Петя Дикова, автор, 2020
- © Иван Дончев, снимки, 2020
- © Рада Миладинова, плакат, 2020
- © Издателство „Изток-Запад“, 2020

ISBN 978-619-01-0737-8

ПЕТЯ ДИКОВА

ИНТЕРВЮ С ПИЕСА

СЕКС,

НАРКОТИЦИ

И

РОК & РОЛ

ИГРАЕ СЕ ОТ 1992 г.

ИСТОРИЯТА НА НАЙ-ДЪЛГО ИГРАНИЯ СПЕКТАКЪЛ
В ЕДИН И СЪЩ СЪСТАВ В СВЕТА

Редактор
Петър Делчев

СЪДЪРЖАНИЕ

**ЗА ДА УСЕТИТЕ МИРИЗМАТА НА КАФЕ,
ПЪРВО ТРЯБВА ДА СЕ СЪБУДИТЕ¹**

Преди да се вдигне завесата (предговор от автора).....	10
---	----

**ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ ТРЯБВА ДА ПЛЮЕШ
В ОКОТО НА ДЯВОЛА – ЕЙ ТАКА, ДА РАЗБЕРЕШ ДАЛИ СИ ЖИВ**

Идеята.....	13
Началото	17
Премиерата	24

**СИСТЕМАТА СПИ ПО-ДОБРЕ,
КОГАТО МОЗЪЦИТЕ НИ СА МЪРТВИ**

90-те години.....	34
Софийският театрален афиш през '92-ра.....	36
България през '92-ра.....	39
Светът през '92-ра.....	43
Премиери на „Бродуей“ и „Уест Енд“ през '92-ра.....	46
Защо „Секс, наркотици и рокендрол“ няма аналог на български език?.....	50

**НА ТИЯ, КОИТО НИ КАЗВАТ КОГА ДА ГОВОРИМ
И КОГА ДА МЪЛЧИМ – НЯМА ДА ИМ СЕ ДАВАМЕ!**

За Ивайло.....	55
За Дони.....	69

¹ Заглавията на всички глави са реплики от текста на Ерик Богосян.

За Коцето.....	76
Рок? Секс? Наркотици?	90
За приятелството между тримата	91
За СНРР ¹ и семействата на тримата	97

**НЕ БЕ, БРАТЛЕ – СТАНЕ ЛИ ТИ ТЪПО,
ПУСНИ СИ ЕДНО РОКЧЕ И НЯМА ДА ИМ СЕ ДАВАМЕ!**

За култа към „Секс, наркотици и рокендрол“	102
Публиката на „Секса“	111
За турнетата	119
За турнето в Лондон.....	124
Sex and Drugs and Rock and Roll	134

**ТВОРЦИТЕ ИМАТ БОГАТА ДУШЕВНОСТ...
ШИБАНИ ГЛУПОСТИ!**

За(а) кулисите на СНРР	140
Зад кулисите на една репетиция.....	145
Интересни истории и инфарктни случки.....	147
За „Секса“ и социалните мрежи.....	155
„Секса“ и политиката, или как опазиха представлението да не се политизира	157

**ЧОВЕК НЕ ОТКАЧА,
ПРОСТО В ЕДИН МОМЕНТ ОСЪЗНАВА...**

За текста	162
За самия Богосян и личния му поздрав към българския екип.....	167
За цинизмите и цензурата (или липсата ѝ)	173
За промените и импровизациите.....	174

¹ СНРР и „Секса“ са разговорни названия на пиесата „Секс, наркотици и рокендрол“. – Б.р.

**НЕ МОЖЕ ДА ДОЙДЕ НАВРЕМЕ, НЕ МОЖЕ ДА ЗАПОЧНЕ
НАВРЕМЕ, ПО ВРЕМЕ НА ВРЕМЕТО НЕ ЗНАЕ КАКВО ДА ПРАВИ...**

За образите на Ивайло	187
За музиката и песните	189
За ролите на Дони и Коцето.....	191
За ролята на публиката.....	194

**ГРИЖИ СЕ ЗА ЛУКСА,
НАСЪЩНИЯТ САМ ЩЕ ДОЙДЕ**

„Секс, наркотици и рокендрол“ на Андрей Баташов	198
„Секс, наркотици и рокендрол“ на професор Христов.....	200

**„ХУ“, „СТОУНС“, „БИЙТЪЛС“, „ЦЕПЕЛИН“, ДЖАНИС,
ДЖИМИ МОРИСЪН, „ПЪРПЪЛ“ – ТЕ ПЕЕХА ЗА СВОБОДА
И НАРКОТИЦИ, А ДНЕСНИТЕ – ЗА СТРАХ И ПАРАНОЯ.
ИМА ЕДНИ, КОИТО ДАЖЕ НЕ МОГА ДА ГИ РАЗБЕРА ЗА КАКВО ПЕЯТ!**

За 20-ия и 25-ия рожден ден на „Секса“	204
Рекордът на СНРР.....	207
Другите за „Секс, наркотици и рокендрол“	211
„Сирачето на театъра“	216
В заключение	217
За финал	222

**ТОЙ НИКОГА НЕ Е СЪПВАЛ ТАМ,
ДЕТО ПИШЕ: „НЕ СЪПВАЙ!“**

Защо точно аз	224
След „падането на завесата“ Няколко думи от редактора.....	228

**... КАКВИ 3 ГОДИНИ? КОИ 3 ГОДИНИ?
ОТ 93 ДО 96?! Я СИ ДРЪЖТЕ ГОДИНИТЕ, ДАЙТЕ СИ МИ ПУРИТЕ!**

Авторът благодари на:
професор Ивайло Христов, Дони, Коцето,
всички интервюирани,
ръководството и екипа на театър „Българска армия“,
ръководството и колегите от bTV,
семейството си

ЗА ДА УСЕТИТЕ МИРИЗМАТА НА КАФЕ, ПЪРВО ТРЯБВА ДА СЕ СЪБУДИТЕ.

„Секс, наркотици и рокендрол“

Наистина никога не ми се е случвало едно представление толкова видимо да диша, да се променя само и да променя не само себе си, но и зрителите, съответно и нас. Това е един такъв особен феномен. Разбира се, нито едно представление не съм го играл 26 години, но съм играл други представления по 10, 12, 18 години, че и повече, но такова нещо не ми се е случвало, много е особено.

ИВАЙЛО ХРИСТОВ,
С. ВАРВАРА, ЛЯТОТО НА 2018 Г.

Без „Секс, наркотици и рокендрол“ нямаше да има нито Нети, нито детето ми, нито театралната ми музика, нито контактите с приятелите ми тук, в театъра. Нито нищо следващо. Най-вероятно щях да съм нещо съвсем различно, ако въобще ме имаше.

ДОНИ,
С. ВАРВАРА, ЛЯТОТО НА 2018 Г.

По някакъв начин съдбата ни е събрала в този спектакъл, за да учим различни неща. Сценичното представяне, пътуванията... и всичко това – всеки е попил нещо от ситуацияите, от другите двама и се е научил на нещо – нещо, което го е променило в живота и което продължава да го променя. Дори по някакъв начин се е научил да има философия. Така че това е една малка школа за житейска философия за всеки от нас.

КОЦЕТО, ЗЪБОЛЕКАРСКИЯ МУ КАБИНЕТ,
ЕСЕНТА НА 2018 Г.

Преди да се вдигне завесата...

В онези магически минути на приглушен шепот, стаено нетърпение, промъкване на закъснели зрители с тяхното учтиво-наивно „Ах, извинете, моля!“ – се питам: сериозно ли е човек, който не е бил роден през 60-те години на ХХ век, не е пробвал наркотици и дори не е правил тройка, да пише за „Секс, наркотици и рокендрол“? Та аз дори кафе не пия! Но за да съм равнопоставена с тримата, които на страниците на тази книга ще попитам дали и какво са пробвали, ще си призная, че съм опитвала марихуана. И не в цигара, а с мляко – нарича се манагуа. Без да броим онзи инцидент в общежитието в Кензингтън, когато преди изпита по френски намерих в кухнята ни и закусих с някакъв кекс, който се оказа спейскейк. Съквартирантките ми Либи и Фатима пропуснали да ми оставят предупредителна бележка, но пък никога не бях говорила по-красив и мелодичен френски. Мамо, тате, извинявайте!

Тази книга е писана вкъщи в София и в непосредствена близост до червения килим на „Оскарите“ в Лос Анджелис, малко у мама¹ и малко у тати², в Лондон и в Лозенец, в кабинков лифт и на морето, в Йордания и в Тайланд, на 2300 метра надморска височина на Боровец и във въздушното пространство на няколко държави... но в нея няма(м) претенции за „висока“ литература. Както в телевизионното студио, така и тук приемам, че работата ми е да светя с отразена от събеседниците ми и техните постижения светлина.

„Секс, наркотици и рокендрол“ кандидатства за Книгата на рекордите на Гинес за най-дълго играна комедия в един и същ състав. Имаме златен шанс да сме свидетели на феноменален театрален успех. Неслучайно използвам това прилагателно – в работата ми по книгата често и съвсем заслужено чувах думата „феномен“. Затова не се учудвайте, че и вие често ще я срещате.

¹ Аня Пенчева, българска филмова и театрална актриса. – Б.р.

² Сашо Диков, български журналист. – Б.р.

Когато Ивайло, Дони и Коцето ме поканиха да разкажа в книгата историята на любимото ми представление, и тримата особено държах да опиша защо съм *фен* на спектакъла. Признавам си, че думата „фен“ ме дразни, защото в България най-често се използва в контекста на най-непонятния ми спорт – футбола. И тъй като не е рядкост интервюираните по телевизията футболни фенове да са невербални, неспокойни, неспретнати примати, съм си поставила за цел в моите материали за певци и актьори да се разграничавам от думата „фенове“ и да залагам на класическото и красиво „публика“. Но *фен* всъщност идва от думата „фанатик“, чието внушение ме устройва. *Фен* е повече от публика, означава запаянко, почитател, страстен поклонник. Защото за мен СНРР е мания, СНРР е култ, СНРР е религия и думата „фен“ ми се струва напълно подходяща.

Представлението истински ме зарежда, изпълва ме с оптимизъм, защото всеки път, когато пълният салон се разсмее, виждам колко нормални хора са останали в България и че не всичко е изгубено. Да, те са се капсулирали, самоизолирали, обградили са се с дузина себеподобни и навън не правят впечатление, защото са *нормални*. А както казва авторът на СНРР Ерик Богосян: „Да си нормален е скъпо“, затова на очи се набиват профаните, шумните, безпардонните; в обществото рязко изпъкват прекомерно тунингованите жени, с необезобразени от четене лица, и онези мъже, чиито придобивки не отговарят на нивото, а по-скоро на липсата му. В публиката на „Секса“ има една особена класа – класата на широко скроените, на толерантните, на тези, които не сочат с пръст и не шушукат кой актьор е плейбой, кой е пробвал наркотици, кой на кои сексуални брегове е замръквал, откога не се е прибирал, при кого е нощувал и къде е осъмвал, какво е споделил и какво е премълчал... Защото не това е важното. Важното е, че постановката категорично показва, че трима българи не са „чета с предател“, а отбор, който съвсем по американски владее концепциите за *team work* и *team spirit*¹. Затова с гордост наричам себе си ФЕН на „Секс, наркотици и рокендрол“!

¹ Отборна работа и отборен дух. – Б.р.

На турне в България

Изкушавам се да споделя колко десетки пъти съм гледала СНРР. Изгарям от желание да ви впечатля с някоя бомбастична цифра, но не искам да ви подценявам – все пак представлението се играе без спиране от 1992 година. За протокола, а и за успокоение на скептиците, както и на онези, които са сигурни, че съм автор на тази книга, защото съм „разглезена връзка“, искам нескромно да прошепна – **НЯМА** човек в България, който да е гледал представлението повече пъти от мен! У нас под дъжда, в чужбина, бременна в деветия месец, та дори и с кърмаче на ръце. Няма по-подходящ фанатик, който да архивира тези епохални три десетилетия. И който да е по-пристрастен. И пристрастен. Rest assured!¹

Приятно четене!

¹ Бъдете сигурни. – Б.р.

ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ ТРЯБВА ДА ПЛЮЕШ
В ОКОТО НА ДЯВОЛА – ЕЙ ТАКА,
ДА РАЗБЕРЕШ ДАЛИ СИ ЖИВ.

„Секс, наркотици и рокендрол“

Идеята

за поставянето на „Секс, наркотици и рокендрол“ е на Хермина Азарян¹. Режисьорът на СНРР Николай Ламбрев² си спомня:

Тя се появи с един текст и каза: „Този текст можеш да го направиш само ти.“ И аз казах: „Добре, много хубаво!“

Как попадна текстът у вас?

ХЕРМИНА АЗАРЯН

Няма как да не помня, защото беше доста знаково. 91-ва година бях на поредния митинг на СДС и там се видях с един бивш студент на баща ми, който беше емигрирал в Щатите – Димитър Маринов³. Звездата му изгрява в Холивуд, снимал при Спилбърг и т.н. Та Митко беше отскоро емигрирал в Щатите, говорехме за театър на самия митинг и той ми каза за книгата на Богосян „Секс, наркотици и рокендрол“. А това беше страхотно, защото аз вече бях луда по Богосян по-

¹ Драмабург на представлението, дъщеря на проф. Крикор Азарян. – Б.р.

² Български театрален режисьор, роден през 1953 г. – Б.р.

³ Български актьор, роден през 1964 г. През 2019 г. при награждаването на филма „Зелената книга“, в който има второстепенна роля, излиза на сцената на „Оскарите“ с малък български трибагреник на ревера. – Б.р.

край филма на Оливър Стоун, който малко преди това мина по „Киномания“ – „Radio talk“¹. И го помолих да ми изпрати текст и момчето ми го даде, прочетох и си казах: „Това просто е тотален хит!“ Такова нещо не беше правено в нашия театър по това време. Такова *one man show*², комедиантско, силно комедиантско. А и темите, които в отделните разказчета се засягаха, точно през 90-те години започваха да набират актуалност в България. Аз работех още тогава в НДК³. Поисках съгласието на нашето ръководство. Всъщност НДК, както и сега, още дори преди 10 ноември – преди промените – работеше на проектен принцип, така както и днес повечето независими трупци работят. Кандидатства се с проект, намираш финансиране, каниш си екип и т.н. И моята дейност е била такава, продуцентска, още в онези години. Като получих зелена светлина от ръководството на НДК, дадох текста за превод на Галя Томова-Станкева. Мисля, че преводът на цялата книга е много добър. Тогава се обадох на Ники Ламбрев, ние се познавахме добре. Мислех, че това е в неговата стилистика и проектът ще му бъде интересен. Така се започна. Като, разбира се, още в началото, когато говорихме с Ники и му дадох текста да го прочете, условието беше, че Ивайло [Христов] ще играе тази роля.

Споделихте ли впечатленията си от текста с Вашия баща?

ХЕРМИНА АЗАРЯН

Да, разбира се. Баща ми беше запознат с цялата история. Още повече че всъщност благодарение на неговия студент Митко ние се сдобихме с този текст. Той също страшно харесваше Оливър Стоун и филма, и Ерик Богосян, пък и арменската линия допълнително емоционално ни сплоти.

¹ „Talk Radio“, на български „Радиошоу“, е американски драматичен филм от 1988 г., с режисьор Оливър Стоун, по едноименната пиеса на Ерик Богосян и Тад Савинар. – Б.р.

² Моноспектакъл, обикновено с по-развлекателен характер. – Б.р.

³ Национален дворец на културата. – Б.р.

Свързах се с г-н Маринов, когато беше за кратко в България през март 2019 г. и съвсем естествено всеки журналист в страната искаше „парченце“ от него. И не само заради „Зелената книга“, „Оскара“, българското знаме на сцената на „Долби Тиътър“, а заради историята му и самия него.

Какво си спомняте от този митинг и срещата с госпожа Азарян?

ДИМИТЪР МАРИНОВ

Нашата среща с госпожа Азарян бе през късната есен на 1991 г. на някакъв столичен митинг. Не помня подробности как аз попаднах там, но помня срещата ми с госпожа Азарян. Тя ме попита как е в Америка и с какво се занимавам. Още бях наникъде, що се отнася до актьорлъка изобщо, но вече бях понавлязъл в американския живот. После тя попита дали не бих препоръчал някоя „готина американска пиеса за правене“. Тогава винаги ходех с една кожена чанта – беше модерно. В нея си носех най-скъпи за мен неща: тетрадка със записки от класовете ми с професор Азарян, документи и скъпия спомен – пиесата на Ерик Богосян „Секс, наркотици и рокендрол“. Тази пиеса ми бе личен подарък от самия автор. Аз ѝ я показах и споделих как и откъде я имам. Тя се запали от идеята и пое ангажимент да организира поставянето на пиесата. По-късно разбрах и състава, към който се е обърнала и съвсем очевидно – не е сбъркала.

Как научихте за този моноспектакъл?

ДИМИТЪР МАРИНОВ

По време на участието ми с „Магическите гласове“ на канадския Фриндж фестивал в Едмънтън през лятото на 1990 г. имах щастието да гледам моноспектакъл на Бет Мидлър¹, написан и режисиран от Ерик Богосян, като част от фестивала. Богосян и Мидлър пък дойдоха на нашето представление по-късно. Запознахме се след спектакъла и макар да не говорех английски тогава, Андрей Баташов ми преведе

¹ Бет Дейвис Мидлър е американска певица, актриса и комедиантка, родена през 1945 г. – Б.р.

похвалите на Богосян и коментарите му за моето комично поведение на сцена. По-късно споделихме няколко питиета в местен бар с Богосян и Мидлър. На другия ден бе последният ни спектакъл, когато аз намерих в гримьорната пакет за мен, подписан от самия Ерик Богосян. Вътре бе въпросната пиеса с кратко послание на хартия за успех и на добър час в актьорлъка. Вълнението ми бе неизмеримо! Богосян и Мидлър вече бяха заминали обратно за САЩ и той е спрял на път, за да ме удостои с този скромен подарък – шокиращо наистина!

Гледали ли сте постановката СНРР на самия Богосян?

Димитър Маринов

Постановката на тази пиеса гледах в Мемфис, Тенеси, през лятото на 1991 г. като пътуващо представление на Бродуейска продукция – бях обезумял от кеф и възхита.

Не знам колко от вас знаят, че премиерата на СНРР не е в „Армията“. Цялата история за пътя на постановката до ТБА¹ ще разкажем за първи път на следващите страници. Неин главен герой е тогавашният директор на театъра Митко Тодоров – той е и един от рекордьорите по гледане на представлението. Имайте търпение... Или както казваме в телевизията: „Останете с нас и след рекламите.“

Митко Тодоров²

Дъщерята на Коко³ го е предложила, естествено, на баща си най-първо. Ако беше жив, Коко щеше да го разкаже. Той, разбира се, не се е съгласил да прави тази материя. В тази връзка би следвало да кажем защо. Премиерата се състоя през ноември '92 година. Театърът в този период – 1991–1992 г. – се събуждаше, не знаеше какво да прави, театърът беше на

¹ Военния театър, „Армията“, ТБА и Театърът на армията са разговорни названия на театър „Българска армия“. – Б.р.

² Директор на театър „Българска армия“ от 1991 до 2010 г. Преподавател в Театрален колеж „Любен Гройс“ и в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“. (Всички неотбелязани изрично бележки са на автора.)

³ Професор Крикор Азарян.

улицата. Аз, бидейки нов директор на театър „Българска армия“, тогава се чудех как да напълним залата, а не да слушаме от „Раковска“ какво става по жълтите павета.

НИКОЛАЙ ЛАМБРЕВ

Тогава с Ивайло [Христов] работехме други неща, различни, и си викам, че това е човекът, който може да се преправя непрекъснато, да пресъздава различни персонажи, както в „Секса“ – много хора с различна биография и различни физиономии... Не знам дали други актьори са ми се въртели в главата тогава, но помня, че срещнах Ивайло на четвъртия етаж на Военния театър по пътя към кафето, на стълбите: „Хей, Иво, ще ти дам един страхотен текст, който Еми ми даде. Ако ти хареса, може да направим спектакъл за НДК.“

В интервю за книгата Митко Тодоров потвърждава:

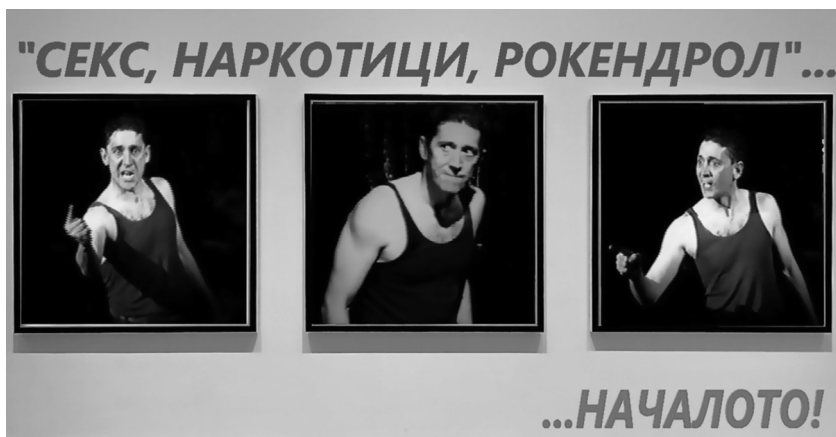
Нямаше въпросителни за участието на Ивайло Христов!

Ивайло се съгласява. По това време някой го запознава с Дони и Коцето, които тогава са част от „Атлас“ и „Медикус“. В момент на гениална лудост или гениално вдъхновение актьорът предлага на музикантите да се включат в представлението.

Началото

на всяка велика група не е случайно – вземете например „Бийтълс“, „Ролинг Стоунс“, „Фондацията“... Годината, в която е роден Ивайло Христов, е определяща за световната попкултура заради срещата на двама души, които ще променят света на музиката завинаги. В едно горещо ливърпулско лято в двора на една църква за първи път се виждат един тийнейджър, който свири на пиано, и един пълничък китарист – Джон Ленън и Пол Маккартни.

Мик Джагър и Кийт Ричардс пък първо се запознават в основното училище, но по-късно се преоткриват в гимназията.

Дони ми е разказвал, че за началото на супергрупата „Фондацията“ заслуга има и bTV. И не – това не го казвам от корпоративна лоялност, а защото е много любопитно. След гостуване в сутрешния блок Дони постнал във фейсбук профила си линк към интервюто и бързо събрал 1500 лайка. „Найс, а?“ И така разбрал, че публиката изпитва носталгия по тази музика, че на зрителя му харесва тази компания от любими музиканти. За „Секс, наркотици и рокендрол“ Дони казва, че тримата са имали шанса и късмета да са в точното време на точното място, за да ги поканят в спектакъла.

Дони

Мога да ти кажа кога за пръв път видях Ивайло на сцената. Едни девойки ме заведоха на спектакъл в Театъра на армията. Още не бях влязъл в казармата, значи съм бил на 18 години, и гледах „Еленово царство“. И девойките хихикаха, общо взето, падаха си по Ивайло. Аз няхах никаква идея кой е Ивайло. Докато гледах спектакъла, ми падна ченето и после започнах да го следя. Той абсолютно отвя всички, беше забележителен в играта. Оттам насетне, понеже го гледах и в „Пунтила“¹ многократно и къде ли не, разбира се, „Годо“².

¹ „Господин Пунтила и неговият слуга Мати“. – Б.р.

² „В очакване на Годо“. – Б.р.

След това той дойде в кънтри клуба да ни покани. Коцето може би ще ти разкаже друга история, но истината е, че Ивайло дойде да ни гледа в кънтри клуба, може би неслучайно, т.е. може би е имал нещо наум, нямам идея. Обади се след няколко дни. Ние всъщност много се зарадвахме, че Ивайло ни гледа, и си показахме абсолютно всички хитрини на сцената. После е ставало дума, че той е харесал страстта, с която се хвърлихме да направим това представление, и енергията. И оттам насетне никой не си е давал сметка, че ще стигнем дотук, но ето нà!

Както Дони предположи, паметта на Коцето е запазила спомен за друга първа среща с Ивайло Христов. Действието се развива по време на „Аполония“, когато по думите на Коцето:

Созопол беше по-различен, беше един хипарски град.

Коцето

По това време „Аполония“ изпитваше радостта на раждането си. Тогава имаше една група улични артисти и музиканти на Рашко Младенов, към която се присламчих по някакъв начин със своето банджо, ходехме натам-насам и свирехме. Купонът продължаваше и през нощта, когато свирехме в градинката срещу „Аполония“. И някъде там в тези градинки или в единствения тогава артклуб, където се събираха всички артисти от „Аполония“ – мисля, че точно там се срещнахме с Ивайло. Първото нещо, което ми направи впечатление, е как танцува Ивайло, защото той можеше да танцува на всякаква музика по свой собствен начин. И това много ме изкефи!

Струва ми се, че той остана впечатлен от онова настроение и състояние, което ни владееше тогава. То беше като в книгата „По пътя“ на Джак Керуак, където хората живеят в непрекъснат вечен купон, музика и танци и почти не спят. Изглежда, това е впечатлило Ивайло, и предполагам, че когато са обсъждали с Ники Ламбрев идеята за спектакъла, той му е предложил нашето участие.

**Имаше ли колебания,
когато получи поканата, и какво си помисли?**

Коцето

Не. Какви колебания?! Преди това има предистория, защото още от 1982–1983 г. попаднах в Театъра на Медицинска академия. Там имаше една доста ентусиазирана труппа. Въобще тогава студентските театри бяха много амбицирани да представят нещата, които правят, на такива студентски театрални форуми по цялата страна. Първо играх в един спектакъл, на който бях режисьор, казваше се „Смъртта на Сократ“ – аз бях Сократ. И всъщност бях горе-долу всичко в този спектакъл, защото го направих много авангарден, с музика на Исао Томита – един японски електронен композитор. Той беше направил в електронен вариант „Картини от една изложба“ на Мусоргски и целия спектакъл го направих в една амфитеатрална аудитория, която облякох в бяло, с ултравиолетови лампи, които тогава съществуваша само в Института по физика. Успях да ги намеря и с тях правех такива ефекти като появяване на различни хора от различни краища на сцената като призраци. Впоследствие участвах в ролята на Дон Жуан в „Последната жена на Дон Жуан“, един спектакъл на Радой Ралин, „Златното руно“ и в други такива. Въобще през цялото време на своето следване в Медицинска академия имах големи колебания дали да не се откажа и да отида или в Консерваторията, или във ВИТИЗ, но така и си останах в Медицинска академия.

През годините Ивайло сякаш е омаловажавал собствения си принос в напипването на пулса на времето и поканата именно към Дони и Коцето, с които да създаде съвършеното трио в „Секс, наркотици и рокендрол“. Един ден все пак ми сподели как се е случило всичко и сложи ред в спомените на всички.

Ивайло Христов

Познавах Дони и Коцето от кънтри клуба и още тогава ги бях харесал. Там за пръв път видях „Медикус“ и купона, който става. Един път си тръгнахме заедно с Ваня [Щерева] и Дони. И тогава по пътя си говорихме и беше много приятно,

защото той се оказа умно и интелигентно момче, начетено. А с Коцето се запознахме в Созопол година или две преди да ги поканя.

И още когато Николай Ламбрев ти дава текста, на теб ти хрумва да го обогатиш с музика?!

Ивайло Христов

Казах му на Ники Ламбрев: „Тука има две много готини момчета – за да стане купон вътре, да се свири на живо, докато се преобличам“ – и той вика: „Кои?“, и му казах, че познавам двама пичове.

Спомняш ли си как покани Дони и Коцето?

Ивайло Христов

Имах репетиция в НДК, направихме си среща и точно в кафенето при Зала 2, където сега е театър „Азарян“, се видяхме и им казах – така и така, ще правя едно представление, навити ли сте да участвате в него, и те веднага казаха „да“. Въобще не се замислиха и двамата. И разговорът ни не беше по-дълъг от пет минути, даже не знам дали имаше и толкова.

Имахте ли първо четене на текст?

Ивайло Христов

То нямаше „първо четене на текст“. Нямаше такива неща. Взех текста, след което отидох в Ахтопол, на бунгалата, научих го и репетициите на сцена не бяха повече от една седмица.

От позицията на времето Митко Тодоров, тогавашният директор на театър „Българска армия“, отчита, че Дони и Коцето са били истинска находка не само за ТБА. Предполагам, че за да държите тази книга в ръцете си, това твърдение няма нужда от обосновка. След три десетилетия на музикалната сцена двамата се доказаха като едни от най-верните ѝ рицари. И тя щеше да изгуби много, ако не си бяхме тананикали песни като „Ближи си сладоледа“, „Уморени крила“ или „Бавно умираш“.

Митко Тодоров

Тези наши колеги – Дони и Коцето – се оказаха много верни на българския театър, много верни на Театъра на армията, много верни на колегите от театъра. Те участваха във всички наши програми, във всички наши прояви и събития. По едно време вече ползвах Дони като композитор на редица спектакли, като корепетитор и треньор за музикалните изпълнения на нашите актьори, за записите. След това оборудвахме заедно звукозаписното студио. Театърът даде помещение и го обзаведе, а пък Дони го оборудва с доста скъпоструваща техника и всичко ни беше от полза, защото ние плащахме 35–40 долара на час в някои други звукозаписни студиа, а тук това ни излизаше безплатно. И всичко ние вършехме заедно с тези наши приятели и с тях и досега сме приятели.

С какви очаквания започнахте в началото, каква беше твоята нагласа?

Дони

Аз имах много успешен старт на кариерата с влизането си в „Атлас“ и бидейки в „Атлас“, получих тази покана с Коцето. Участвах и в „Медикус“, защото „Атлас“ тръгнаха да пътуват за чужбина, а аз още бях студент и им казах, че няма да пътувам, защото не ми е такава идеята – да свиря по кораб, предпочитам да се развивам в България и да направя нещо тук. Искях да положа всички усилия това да се случи. Така или иначе, те се върнаха и излезе песента „Кукла“. Ние я бяхме записали по-рано. И щом получихме предложението, страшно се зарадвах и си казах: „Ето още нещо, което мога да развивам добре – това присъствие в театъра.“

За какво си мислеше тогава, когато започна кариера и в театъра?

Дони

Помислих си, че би било много хубаво, ако мога някъде някак си да напиша музика за театрален спектакъл, бих се радвал много, и получих покана веднага, буквално почти веднага след

това. И започнах да пиша за Театъра на армията и за други театри. Оттогава почти няма театър, за който да не съм писал музика. Живеех през тези години в постоянна еуфория от това, че всъщност съм намерил нещото, което ме прави щастлив, т.е. това са различните мои проявления на различните видове сцена. Това ме завърши като образ. Впоследствие правихме с Ивайло няколко други представления, дори едното се игра десет години точно, десет сезона – „Мръсни думи“ със Сашо Дойнов.

Кога усети, че за теб СНРР има приоритет пред другите ти ангажименти?

Дони

Помня, че имахме концерт с „Атлас“ в Зала 1 на НДК и всички се вълнуваха за този концерт, два-три дена след това ми излизаше премиерата на „Секса“, а аз се бях забил в тази премиера. И отиваме на пресконференция за концерта и някой ме пита: „Как е, как върви?“, и аз казвам: „А, ще излезе на 11-и“. „Кое, нали концертът ви е на 6-и?“ – И аз казвам: „А, да, да, да!“ И от „Атлас“ викат: „Абе, ти за пиесата ли говориш?“ „Да.“ Така че с голям хъс стажувах. Давах си сметка, че всичко това е някакъв стаж, някакво трупане на знания, добиване на опит и т.н. в още една професия. Имах цялото това търпение в момента, в който вече съм на сериозна позиция в музикалния бранш, да бъда стажант на друго място и да бъда на моменти буквално игнориран, тъпкан и т.н., т.е. това беше важно за мен и дори по отношение на убиване на егото ми.

Какво имаш предвид?

Дони

Имам предвид да не се самозабравям, защото с други това се случва, говоря за хора от най-близкото ми обкръжение тогава, да се самозабравят.

Това е едно от качествата на Дони, които са ме изумявали през годините – упоритостта, с която работи за личностното си раз-

вие. За човек като него, изкачил толкова много върхове – буквално и преносно, това мирно и спокойно его е колосално постижение! Не бих казала, че Дони е смирен, по-скоро не го напуска ясното съзнание, че „Звездите са звезди, защото са високо“. Той отлично следва философията на ФСБ, а неизчерпаемата му енергия е в основата и на активното виртуално присъствие на „Секс, наркотици и рокендрол“ в социалните мрежи, но за това – след малко!

Премиерата

на „Секс, наркотици и рокендрол“ е през 1992 г., когато в България все още няма „Макдоналдс“ – едно от местата, където се развива действието в текста на Богосян. Ресторант от най-известната в света верига за бързо хранене се появява първо в Пловдив две години по-късно – през 1994-та. Митичната 94-та... с незабравимия български полуфинал на Световното по футбол, когато по време на мачовете на „Лъвовете“ софийските улици опустяха. Малко по-късно доларът стана 3000 лева...

Ивайло Христов

Честно казано, за тези години абсолютно съм забравил какво е било в началото и как е било. Разбира се, като гледам кадрите от представленията в НДК, виждам страхотна разлика между онова и което е сега, но това са неща, които сигурно аз мога да си ги усетя. Тогава някак си представлението е било по-остро, по-динамично, това е белег и на неувереност. Повече шоу, повече в тази плоскост, може би защото беше в по-малко пространство. Сега определено представлението е друго, по-умно, да речем. И това е нормално, човек все пак натрупва някакви неща и няма как те да не излязат. От самото време е – просто си представи за тези 25 години колко неща се случиха в живота ни!

ИНТЕРВЮ ЗА КНИГАТА,
ЛЯТОТО НА 2018 Г.

За 25-ия рожден ден на СНРР Дони състави списък от 25 „неща“, които са изчезнали за тези 25 години. Към 2020 г. и специално за книгата музикантът обогати списъка:

Ето и обогатения списък от 2020 г.

1. Касетата и касетофонът
2. Кометите Бургас – Варна
3. Телефонът с шайба
4. Пищещата машина
5. Черно-белите телевизори
6. Народната вафла
7. Дъвките „Идеал“
8. Когато започвахме, столетниците бяха родени през XIX век
9. Изчезна повсеместната употреба на платнени носни кърпи
10. Изчезнаха партенките в казармата, а и самата казарма
11. Апаратите за моментни снимки бяха заменени от мобилните телефони
12. От периодически използван чушкопекът се стана екзотика
13. Изчезна мавзолеят
14. Изчезнаха трабантите и всички подобни соц. возила
15. Хладилниците „Мраз“
16. Табелите „Образцов дом“
17. Изчезнаха магазините „1001 стоки“
18. Впрочем изчезнаха и магазините „501 стоки“
19. Дървената шейна
20. Радиоточката
21. Чантите за пазаруване тип трогателна мрежичка
22. Цигарите „Слънце“, „Стюардеса“ и др.
23. Изгря, живя и почти залезе компактдисът
24. Чехословакия престана да съществува
25. Югославия престана да съществува
26. Повечето европейски валути престанаха да съществуват
27. Смениха се шестима президенти на САЩ и петима на България
28. Смениха се 8 Народни събрания, 15 правителства и 13 министър-председатели